

kuční titul. Návrhem ze dne 13. března 1920 žádala pak finanční prokuratura v Praze jménem eráru na základě dopisu českého vrchního duchodkového soudu ze dne 9. března 1920 za zájem pohledávky vymáhající u téže banky, povinnému příslušejících k zajištění pohledávky vymáhající strany 20.000 K rovněž na základě § 567 důch. tr. zák., při čemž tento návrh byl označen jako doplněk žádosti finančního okres. ředitelství shora uvedeně. Exekuce tato byla usnesením ze dne 15. března 1920 povolena, k žádosti povinného za zrušení tohoto zájmu, podané u zemského finančního ředitelství, prohlásilo okresní finanční ředitelství v L., jemuž žádost ta k dalšímu bezodkladnému opatření byla postoupena, dopisem ze dne 4. prosince 1920, že povinnému bylo zemským finančním ředitelstvím povoleno upuštění od právního jednání (správně od zajišťovací exekuce) proti složení 15.000 K; že povinný tuto částku u hlavního celního úřadu v L. složil a navrhlo, by závěra (správně zájem), usnesením ze dne 15. března 1920 povolená, byla zrušena. Soud první stolice exekuci zrušil. Rekursní soud návrh na zrušení exekuce zamítl. Důvody: Zdvižení exekuce za současného zrušení všech exekučních až dotud vykonaných úkonů může nastati jen v případech § 39 ex. ř. Z těchto však není zde žádného, zejména není zde případu § 39 odstavec šestý ex. ř. K návrhu na zdvižení exekuce jest dle tohoto zákonného usnesení oprávněn věřitel, v tomto případě žádala strana povinná zemské finanční ředitelství v Praze o zrušení soudní závěry exekučním soudem povolené. Žádost tuto sdělilo zemské finanční ředitelství v Praze okresnímu finančnímu ředitelství, které navrhlo zrušení zmíněné závěry. Neprávem však zrušil exekuční soud exekuci dle § 39 odstavec šestý ex. ř., poněvadž návrh na zdvižení nepochází od vymáhajícího věřitele a není také souhlas jeho vykázán.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle § 567 důchodk. tr. zák. a § 51 úředního poučení k němu může býti žádáno za zajištění pokut důchodkových a útrat řízení buď prostřednictvím finanční prokuratury neb v naléhavých případech přímo úřadem vyšetřujícím. Dv. dekretem ze dne 25. dubna 1839 sb. z. p. sv. 67 čís. 50 bylo uloženo okresním úřadům, by zakročily z úřední moci, bylo-li zajištění vydobyté přímo podřízeným úřadem důchodkovým nedostatečné nebo přesahovalo-li zákonné meze. Z toho, co uvedeno, plyne, že vedle finanční prokuratury sluší pokládati i finanční okresní ředitelství za oprávněný úřad k podávání návrhů na povolení a zrušení exekuce vedené ku zajištění důchodkových pokut, že tedy také návrh, podaný okresním finančním ředitelstvím v L. ze dne 4. prosince 1920 na zrušení exekuce byl podán oprávněným vymáhajícím věřitelem a to tím spíše, že tento úřad sám původně o exekuci zakročil a že tedy soud exekuční na základě tohoto návrhu dle § 39 čís. 6 ex. ř. právem exekuci zrušil.

Čís. 1046.

V řízení ohledně zájemného popisu vnesených svršků pro pohledávku z nájemného platí předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 544/21.)

Do usnesení rekursního soudu, jímž zamítnut byl návrh na zájemný popis vnesených svršků a jež bylo doručeno dne 23. prosince 1920, byl podán dne 3. ledna 1921 dovolací rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Dle čl. XXVII uvoz. zák. k ex. řádu platí v těch případech, ve kterých zákony a nařízení, jež exek. řádem dotčeny nebyly, připouštějí povolení zjišťovací exekuce nebo jednotlivých zajišťovacích opatření, pro zajišťovací úkony a řízení předpisy exek. řádu o exekuci zjišťovací a o prozatímních opatřeních. K těmto opatřením náleží také zájemný popis vnesených svršků pro pohledávku z nájemního, neboť předpisy, toho se týkající, zůstaly dle čl. XIII čís. 6 uvoz. zák. k ex. řádu nedotčeny. Z toho sluší dovozovati, že zájemný popis svršků, o jaký i v tomto případě bylo žádáno, jest prozatímním opatřením, pro něž platí co do řízení předpisy exekučního řádu, tudíž také předpisy o opravných prostředcích a lhůtách k nim. Dle § 65 ex. ř. činí lhůta rekursní 8 dní. Napadené usnesení bylo doručeno rekurentu dne 23. prosince 1920, rekurs proti němu byl sepsán a podán teprve dne 3. ledna 1921, tedy po uplynutí 8 denní lhůty a bylo jej proto jako opožděný odmítnouti.

Čís. 1047.

Poznámka zákazu zcizení a zavazení nemovitosti (§ 384 ex. ř.) není o sobě na překážku dalším knihovním zápisům.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 550/21.)

Knihovní soud povolil vklad převodu práva vlastnického ku nemovitosti, jež byla stížena poznámkou záповědi zcizení a zavazení (§ 384 ex. ř.). Rekursní soud knihovní žádost zamítl. Důvody: Soudce knihovnímu jest při rozhodování o knihovních zápisech přihlížeti k tomu, zda zápis, o nějž se žádá, lze provésti v souhlasu se stavem knihovním, a nemůže v případě záporném zápis připustiti. Též v tomto případě odporuje povolení vkladu práva vlastnického k domu knihovního stavu, neboť nemovitost tato, jak z přiloženého lustra vysvítá, jest stížena poznámkou záповědi zcizení a všelkého zavazení. Nelze tedy, dokud tato poznámka nebude vymazána, jmenovanou nemovitost zcizovati a neprávem proto první soudce vklad vlastnického práva pro žadatele připustil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Zápisy, které byly po poznámce zákazu uvedeného v druhém odstavci § 384 ex. ř. vykonány na základě opatření, jež odpůrce ohrožené předsevzal proti zákazu, mají podle ustanovení třetího odstavce téhož § na-proti ohrožené straně účinnost jen pro ten případ, že bude její nárok na nemovitost nebo knihovní právo pravoplatně zamítnut. Zákon sám tu zřejmě uznává přípustnost dalších zápisů a toliko účinnost jejich činí závislou na právomocném zamítnutí nároku strany ohrožené. Zákazem